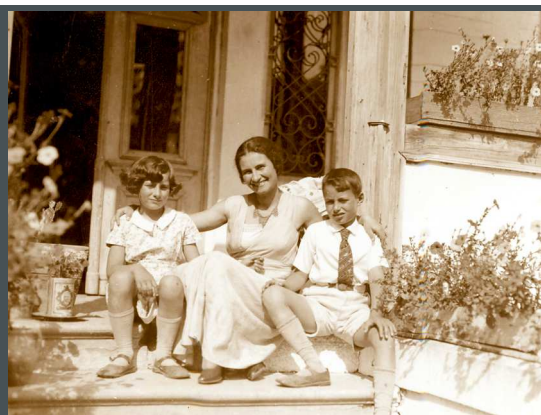

X Ferma Model Perieți

- agricultură ialomițeană cu valențe europene -

Noi, românii, în particular, datorăm agriculturii, pe lângă existența noastră politică și socială, păstrarea naționalității noastre, a datinilor și deprinderilor pe care se întemeiază latinitatea națiunii noastre”.

Deși ocupație tradițională, evoluția agriculturii trebuie înțeleasă în contextul complexelor realități economice ale fiecărei etape istorice, procesul de modernizare fiind lent, dar sesizabil. Reformele agrare de la mijlocul sec. al XIX-lea și din sec. al XX-lea au transformat România, în urma redistribuirii masive a moșiilor, dintr-o țară dominată de mari latifundii, într-un stat cu economie agrară preponderent țărănească, dar au deschis și calea pătrunderii și consolidării relațiilor capitaliste în agricultură. Transformărilor cantitative din agricultură li s-au adăugat și schimbări calitative, corespunzătoare sistemului juridic al proprietății.

Apar specialiștii agricoli, mulți moșieri introduc procedee tehnice noi, organizează ferme model, utilizează sisteme moderne de control și administrare, se dotează cu utilaje agricole moderne, valorifică industrial produsele agricole sau le orientează spre piața internă și externă. Apare și acea legendă cu „România, grâнар al Europei”, viziune hiperbolizantă a mândriei naționale, care în realitatea istorică avea numai parțial acoperire și era folosită ca pretext pentru menținerea marilor latifundii!

Asemenea evoluție este caracteristică și pentru agricultura ialomițeană. Județul a avut dintotdeauna o poziție privilegiată din punct de vedere al resurselor agricole, potențialul de fertilitate al solului făcându-i pe nemți, în timpul primului război mondial, să expedieze din Bărăgan spre Germania câteva sute de trenuri cu pământ din categoria cernoziom!

Este grea „misie” să mărturisești despre „plugarii de seamă” ai Țării, deoarece trăiești sub imperiul gândului că s-ar putea să săvârșești o impietate trunchind, eliminând, adaptând etc., între copertile unei lucrări, documente, fapte, izbânzi și suferințe ce au marcat destinele unor oameni și locuri de mare reprezentativitate pentru agricultura Ialomiței și a României.

P.S. Aurelian rostea în anul 1875 un adevăr fără puțință de tăgadă: „Agricultura a fost și este până astăzi considerată ca ocupațiunea cea mai proprie nu numai pentru prosperitatea materială, dară și pentru păstrarea și întărirea spiritului de familie și a bunelor moravuri.

The Model Farm Perieti

- the Ialomita agriculture with European valences -

🇬🇧 It is a complicated task to attest to the "great plough-mans" of the country. You're haunted by the fear that you might do an injustice by omitting from consideration, eliminating, adapting, and so on, inside the covers of a book the documents, the deeds, the victories and the sufferings that marked the destinies of people and places very representative for the agriculture of Ialomita and Romania.

P.S. Aurelian was saying in 1875, a truth that no one can deny: *"Agriculture was and it is until nowadays considered as the most appropriate occupation not only for material prosperity but also for keeping and holding the family spirit and the good manners. Us, the Romanians in particular, we owe to*

agriculture not only our political and social existence but also the maintaining of our nationality, our customs and traditions on which the Latinity of our nation is based."

Although it is a traditional occupation, the evolution of agriculture must be understood in the context of the complex economical realities of each historical period, the modernization process being slow, but visible. The agrarian reforms made in the middle of XIX century and in the XX century, which redistributed most of the estates, have transformed Romania, from a country dominated by latifundia into a state with an agrarian economy based on small farms, but also made possible and consolidated the apparition of capitalist relationships in the agriculture.

The quantitative transformations led to qualitative modifications in the agriculture, according to the juridical system of propriety. New specialists appear, lots of the landowners introduce new techniques, organize model farms, buy modern equipment, capitalize the agricultural products by industrial means, or orient them to the internal or external market. That is the period of time when appears the legend about Romania, the Granary of Europe. The hyperbolic vision of the national vanity,

which is only partially true according to the historical facts, and which was used as a pretext to maintain the latifundia!

Such an evolution is characteristic for the agriculture of Ialomita as well. The region always had a privileged positions when it came to agricultural resources, the potential fertility of the soil making the Germans send, during the first world war, several hundred trains loaded with fertile Romanian soil (chernozem)!

Dar agricultura tradițională avea limitele ei și, pe fondul mutațiilor substanțiale în sfera proprietății, producției și exportului de la sfârșitul sec. al XIX-lea și din sec. al XX-lea, ea se va moderniza și integra în circuitul european al domeniului. Exploatațiile agricole mari deținute și/sau administrate de adevărați truditori pentru temeliele viitorului agriculturii din Ialomița, personalități remarcabile ale științei agricole românești, precum : **Dumitru N. Seceleanu** (1857-1932), **Aurelian P. Pană** (1880-1951), **Aureliu Ioan Popescu** (1898-1967), **Nicolae D. Cornățeanu** (1899-1977) sau familii de mari agricultori (**Urdărianu, Stoianovici, Ion Poenaru Bordea** și alții) au adus și implementat metode agricole competitive din țările europene, dar au și propus Europei modele proprii de cultivare a pământului.

Dumitru N. Seceleanu s-a stabilit în județul Ialomița și după anul 1888 a luat în arendă mai multe moșii ale statului de la Iazu, Slobozia, Bucu, Frățilești, Mărculești, Călărași. Adevărat pionier al introducerii noilor tehnologii în agricultură, a experimentat sisteme de irigații, a introdus noi soiuri de grâne, a extins plantațiile de pomi fructiferi și rasele de animale apusene etc. Ferma sa de la Mărculești (acum în județul Călărași) a devenit model pentru agricultura din întreg Vechiul Regat. Dumitru Seceleanu s-a implicat în punerea în valoare a apelor de la Amara. La începutul secolului al XX-lea, frații Seceleanu aveau moșie la Mărculești, cu peste 5 000 ha de teren agricol, islaz și pădure, terenuri în arendă la Slobozia, Lehliu, Roseți, etc., oierie, crescătorie de vite și de cai, precum și uzina electrică de la Slobozia. Pentru deosebita sa realizări în domeniul agrar, Dumitru N. Seceleanu a obținut diplome și medalii la expoziții internaționale. S-a implicat în înființarea Uniunii Sindicatelor Agricole din România, în organizarea și funcționarea unei școli de agricultură la Mărculești. A fost senator conservator și apropiat al liderului Al. Marghiloman. Reforma agrară din anul 1921 i-a afectat vasta proprietate funciară.

Aurelian P. Pană a fost proprietar al moșiei Frățilești-Sudiți, județul Ialomița, președintele Academiei de Agricultură și ministru al Agriculturii și Domeniilor între 1942-1943. Victimă a aberantelor procese staliniste de după anul 1944, Aurelian P. Pană a fost condamnat la 10 ani de închisoare, pentru "introducerea și încurajarea cultivării unei plante necunoscute și inutile țării noastre: soia". A murit în pușcăria Gherla, la 4 mai 1951, iar ultima sa dorință a fost să fie incinerat, iar cenușa să fie amestecată în pământul Bărăganului și pe acel loc să se semene grâu!

Nicolae D. Cornățeanu (1899-1977) a fost profesor universitar, doctor în științe agricole, deputat, președintele Societății Inginerilor Agronomi din România, ministrul Agriculturii și Domeniilor, membru de onoare al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură. În județul Ialomița avea moșie la Ghimpați. Este de reținut că, după 1 februarie 1939, în calitate de ministru al Agriculturii, deși a stat puțin la conducerea acestuia, a dat o nouă organizare ministerului. Luptând pentru diminuarea birocratismului a desființat o serie de funcții și oficii total neeconomice, a luptat pentru drepturile țăranilor, a organizat „Concursul național al grâului și porumbului”, a făcut o lege pentru apărarea agriculturii și a înființat obștii experimentale care au dat rezultate foarte bune, în baza cărora țăranii au putut aplica asolamente raționale în agricultură.

🇬🇧 Dumitru N. Seceleanu has settled into the Ialomița region and, after the year of 1888 became lease-holder of several governmental estates from Iazu, Slobozia, Bucu, Frățilești, Mărculești, Călărași. A true pioneer of introducing new technologies in agriculture, he experimented with systems of irrigation, introduced new species of grains, and new races of western farm animals, extended meadows, etc. His farm from Mărculești (situated now in the region of Călărași) has become a model for the agriculture in the whole Old Kingdom. Dumitru Seceleanu was involved in the capitalization of the waters from Amara. At the beginning of XX century, the Seceleanu brothers had an estate at Mărculești, which contained over 5000 Ha cultivable land, cattle run, and forest. On the lands they were leaseholders in Slobozia, Lehliu, Roseți etc., they had a place to raise sheep, cows and horses, and also the electrical plant from Slobozia. Dumitru N. Seceleanu was awarded medals and diplomas for his special accomplishments in agriculture at international expositions. He was involved in the founding of The Romanian Trade Union of Agriculture, in the organization and operation of an agriculture school at Mărculești. He was senator of conservator party and a close friend of its leader, Al. Marghiloman. The agrarian reform from the year 1921 affected his large estate.

Aurelian P. Pană was the owner of the Frățilești-Sudiți estate, from the region of Ialomița, and also the president of The Agriculture Academy and ministry of Agriculture and Domains between the years of 1942 and 1943. A martyr of the aberrant Stalinist case trials, was condemned at 10 years of prison for „bringing in and encouraging the growing of an unknown and useless plant in our country: soy”. He died on 4 May 1951, in the prison of Gherla, and his last wish was to be cremated, and his ashes to be mixed up with the soil of Bărăgan, in an area where wheat would be planted!

Nicolae D. Cornățeanu (1899-1977) was a university teacher, with a PhD in agriculture, deputy, president of the Society of Agrarian Engineers from Romania, ministry of Agriculture and Domains, honorary member of the Academy of Agriculture and Sylviculture. His estate in Ialomița was at Ghimpați. It is remarkable the fact that, after 1 February 1939, as ministry of agriculture, although he kept that position only for a short while, he managed to change its organization. In the fight to eliminate bureaucracy he abolished a batch of functions and offices that weren't economically efficient, fought for the rights of the peasants, organized the „National Contest of Wheat and Corn,” created a law to protect agriculture and started up experimental communities which have reached very good results, and based on which the peasants were able to apply rational crop rotation in agriculture.

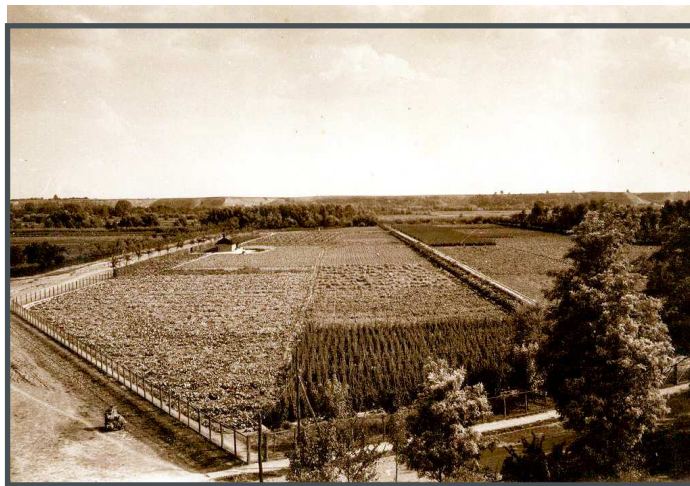
But traditional agriculture had its own limitations, and on the background of the substantial changes in the domain of propriety, production and export from the end of XIX century and XX century it will become modern, and integrated into the European circuit. The big farms owned or administrated by the people that really toiled to put the basis for the future of agriculture in Ialomița, like : **Dumitru N. Seceleanu** (1857-1932), **Aurelian P. Pană** (1880-1951), **Aureliu Ioan Popescu** (1898-1967), **Nicolae D. Cornățeanu** (1899-1977) or families of great agriculturists (**Urdărianu, Stoianovici, Ion Poenaru Bordea** and others) have brought and implemented competitive agrarian methods, originated in European countries, but also suggested, to Europe, their own ways of cultivating the earth.

Aureliu Ioan Popescu, „suflet iubitor al câmpului și al cărților”, cum îi scria Adrian Maniu într-o dedicație pe volumul „*Versuri*”, din anul 1938, și-a legat numele de Ferma de la Perieți, care putea servi „drept model chiar peste granițele țării noastre”, făcând performanță, într-un domeniu, cel al agriculturii, cu care nu se fac pariuri, ci te obligă la sinceritate, decență și profesionalism.

S-a născut în anul 1898, într-o familie modestă de funcționari, dar a avut mereu dorința și cutezanța de a se împlini profesional. A fost, în perioada 1918 – 1923, bursier la **London School of Economics and Political Sciences**, colaborând la „The Nation”, „The New Statesman”, „The Manchester Guardian”, „Idea Europeană”, „Independența economică” (al cărei redactor va fi între 1923 și 1926). Familia Rockefeller îi oferă o bursă la **Columbia University** din New York, iar virtuțile și excelența pregătire profesională i-au adus măgulitoarea caracterizare de „gentleman” din partea profesorilor. Ascensiunea lui până în anul 1935 a fost fulminantă, iar lumea l-a răsplătit cu recunoașteri și onoruri: *Crucea Comemorativă a Războiului* (1922), *Răsplata Muncii pentru Învățământ, cls. I* (1930), *Ordinul Steaua României, grad ofițer* (1930), *Meritul Comercial și Industrial, cls.I* (1933), *Ordinul Coroanei României, grad de comandor* (1933), *Ordinul Legiunii de Onoare, grad de ofițer* (1931, Franța). Ca atașat comercial pe lângă Legația română din Paris a determinat încheierea unei noi convenții comerciale cu Franța, care a dus la înzecirea valorii tranzacțiilor bilaterale (de la 400 de milioane la patru miliarde lei). A fost profesor la **Institut des Hautes Etudes Agraires din Paris**, era recunoscut de comunitatea științifică internațională, avea posibilități tentante de lucru în instituții repute. Cu toate acestea, **tânărul economist se întoarce acasă și ajunge, la doar 35 de ani, secretar general în Ministerul Industriei și Comerțului**. Făcea parte dintr-o pleiadă de străluciți economiști români, școliiți în Occident, avându-i colegi de generație pe Victor Slăvescu, Virgil Madgearu, Victor Bădulescu, oameni care și-au dat măsura valorii în controversatul și totuși atât de bogatul în înfăptuiri economice deceniu al patrulea al secolului XX.

Aureliu Popescu era un om cult și informat, care vizitase locuri de referință în civilizația lumii, știa să asculte muzica lui Mozart și Beethoven, citea și traducea lucrări de economie, istorie, arte. Nu putea trăi fără apropierea artelor țărănești și îi avea ca prieteni pe Nicolae Titulescu sau Antoine Bibescu.

După un divorț, în anul 1934, Aureliu Popescu se căsătorește cu **Lelia URDĂRIANU**, artist plastic, descendentă, pe linie paternă, din vechea familie boierească a Urdărienilor și, pe linie maternă, dintr-o familie de origine franceză.

Din această clipă, lui Aureliu Popescu i se va schimba nu numai starea civilă, ci și destinul profesional! Părăsește lumea oficială și vine la moșia Perieți din Ialomița, rămasă Leliei Urdărianu de la primul soț, dr. Ion Stoianovici, decedat în anul 1926. La rândul său acesta o dobândise de la un unchi, Ion Poenaru-Bordea, mare proprietar agrar până la primul război mondial.

Va fi fost atracția, uneori de neînțeles dar irezistibilă a Bărăganului, ori sentimentul că poate aplica nestingherit în practică toate cunoștințele înșușite în școlile din străinătate ori în călătoriile de studiu din Franța, Olanda, Anglia, Danemarca, Germania, Ungaria, Bulgaria? Oricum, Aureliu Popescu, muncind „de i-au ieșit ochii din cap”, cum singur mărturisește, avea să dialogheze profitabil cu pământul și acesta, simțindu-i dragostea și priceperea, i s-a supus bucuros și darnic.

🇷🇺 **Aureliu Ioan Popescu**, „a soul that loves the field and the books”, as Adrian Maniu wrote in a dedication on the volume „Lyrics,” published in 1938, will always be remembered as linked to the farm of Perieți, which could serve „as model even beyond the borders of our country”, for reaching performances, in the domain of agriculture, where no one can gamble, but rather everyone is obliged to honesty, decency and professionalism.

He was born in 1898, in a modest clerk family, but he has always had the wish and audacity to carry out his professional dreams. He had a scholarship between 1918-1923 at **London School of Economics and Political Sciences**, and wrote for "The Nation", "The New Statesman", "The Manchester Guardian", "The European Idea", "The Economical Independence", (whose editor he'd later become between 1923 and 1926). The Rockefeller's offered him a scholarship at **Columbia University**, in New York, and his virtues and his exquisite professional qualification brought him the complimentary characterization of "gentleman" from his teachers. His tenure until the year 1935 was explosive with ideas, and he was awarded acknowledgments and honors: The Commemorative Cross of War (1922), Repay of Work for Studying, first class (1930), The Medal Star of Romania, for officers (1930), The Commercial and Industrial Medal, first class (1933), The Medal of the Romanian Crown, Commodore rank (1933), The medal of Legion of Honor, officer rank (1931, France). As Commercial Attaché to the Romanian legation in Paris, he negotiated a new commercial convention with France, which led to a ten-fold increase in the value of the bilateral transactions (from 400 millions to 4 millions lei).

He was a teacher at **Institut des Hautes Etudes Agraires in Paris** and he was well known by the international scientific community. He had tempting offers to work in well known institutions, however the young economist elected to return home, and became, at the early age of 35 years, general Secretary in the **Minister of Industry and Commerce**. He was part of a group of outstanding Romanian economists with occidental studies, from the same generation as Victor Slăvescu, Virgil Madgearu, Victor Bădulescu, people who have proved their value in the controversial but prolific economic achievements of the 1940s.

Aureliu Popescu was a cultivated and informed man that had visited places essential for the civilization of the world, knew how to listen to Mozart and Beethoven, read and translated works of economy, art, history. He could not stand being away from peasant's arts and he had friends as Nicolae Titulescu and Antoine Bibescu.

After a divorce in 1934, Aureliu Popescu married the plastic artist **Lelia UDRĂRIANU**. Her ancestors on his father's side were the ancient family of the Urdărienis, and on his mother's, a French origins family.

From that moment on, Aureliu Popescu not only changed his marital status but also his professional destiny! He quit the world of officialdom and comes to the Perieți estate, from Ialomița, which was inherited by Leliei Urdărianu from his first husband, Md. Ion Stoianovici, deceased in 1926. On his turn, he had inherited it from an uncle, Ion Poenaru-Bordea, big agrarian owner before the First World War.

Maybe this could be explained by the impossible to understand but irresistible attraction of Bărgan, or maybe by the feeling that he could finally apply everything he learned in the foreign schools or in the study trips from France, Holland, Anglia, Denmark, Germany, Hungary, Bulgaria? Whichever was the reason, Aureliu Popescu, by working „like a slave”, according to his own words, would manage to have a profitable dialog with the land, which submitted to his love and knowledge with joy and generosity.

S-a dedicat, cu o pasiune dusă până la sacrificiu, producerii semințelor de legume, într-o vreme în care piața de profil era apanjul bulgarilor, iar politicile economice coerente în materie de legumicultură lipseau cu desăvârșire. Anul 1934 va marca fundamental statutul acestei ramuri a agriculturii românești, deoarece prin munca și tenacitatea lui Aureliu I. Popescu și a Leliei Urdărianu, în zece ani, din dependența de sămânță importată, românii ajung exportatori, deținători ai unor soiuri calitativ superioare, posesori ai unui patrimoniu semincer legumicol de invidiat, iar legumicultura ialomițeană ajunge curând etalon pentru întreaga țară.

În anul 1935 a găsit pe cele 390 ha „un haos de soiuri nepotrivite” și „în majoritate corcice”. Nu s-a descurajat. A adus din străinătate semințe potrivite zonei, le-a încercat, le-a selectat inteligent în așa fel încât, la un moment dat, putea declara cu mândrie: „Am extras tot ce ochiul meu de grădinar a găsit că e mai productiv și mai gustos”.

Dar acesta a fost numai începutul. Pentru că moșia a fost progresiv înzestrată cu inventar agricol performant, achiziționat din Anglia, Franța, Germania, Ungaria (tractoare Lanz Bulldog, prășitoare Wolf, batoze Stahl Lanz, germinatoare, vânturătoare, selectoare). Toate construcțiile (conacul, casele administrației, păsărăria, porumbarul, grajdurile, magazinele, remizele, atelierile, platforma de bălegar) - ridicate pe 2.500 m.p. aveau fundație de beton și poduri pentru uscat semințele (pentru producerea a 80 de soiuri). Valoarea inventarului agricol era de zece ori mai mare decât valoarea pământului!

Într-o perioadă în care România era dependentă de importul de semințe de legume, cu prețuri exagerate și de o calitate nu de puține ori îndoielnică, Aureliu Popescu a înțeles că trebuie să abordeze, vizionar, strategic și economic, nișele de piață ale vremurilor în care a trăit și să schimbe radical structura culturilor agricole de pe moșia sa, trecând de la obișnuita cultură a cerealelor la domeniul legumicol și floricol. Aureliu I. Popescu sesizează corect și oportun că „semințele de legume produse în țara noastră sunt cel puțin tot așa de bune, dacă nu superioare celor produse în țările din Apus și Bulgaria, de unde noi am importat întotdeauna aceste semințe de legume necesare pentru acoperirea însămânțărilor, precum și pentru export. Clima țării noastre fiind foarte propice pentru producția acestor semințe, organizarea temeinică pentru producerea și valorificarea la intern și export a acestor semințe este o problemă foarte importantă pentru economia noastră națională”.

Mai mult decât atât, deosebita pregătire profesională, experiența dobândită prin exercițiu practic și legăturile permanente cu ferme reputele din străinătate, între care cea de la Vilmorin (Franța), au fost factorii care l-au făcut pe Aureliu Popescu să se situeze în avangarda modernizării exploatațiilor agricole, deoarece el a conceput ferma-model de la Perieți într-un modul integrator, cu tehnologii nepoluante specifice agriculturii biologice. Aplicând în condiții optime formula zootehnie - producție de cereale - producție de legume, el a organizat o producție în care ciclul și circuitul se închideau, unde „totul se transformă, nimic nu se aruncă”.

🇬🇧 He dedicated himself, with a passion that leaned to self sacrifice, to producing legumes, in a time were the market of those was exclusively dominated by the Bulgarians, and there wasn't any coherent public policy plans whatsoever in the field of cultivating legumes. The year 1934 will change fundamentally the status of this domain of Romanian agriculture, because, through the work and tenacity of Aureliu I. Popescu and Leliei Urdărianu, over the course of ten years, the Romanians went from being dependent on imported seeds to exporting them, became the owners of type of legumes seeds patrimony which was envied, and the agriculture of Ialomița in leguminous field becomes soon a standard for the entire country. In the year of 1935, he found on the 39000 square meters a "chaos of unfitted species", which were "mostly base-born". He didn't lose his hope. He imported seeds that were fit for the area, tried them, cleverly selected them, in such a way that, at a certain point he was able to declare: "I brought up everything that my gardener eye found more productive and tasty."

But that was only the beginning. In time, the estate was progressively equipped with working agriculture equipment, bought from England, France, Germany, Hungary (Lanz Bulldog tractors, Wolf weeding machines, Stahl Lanz threshing machines, artificial germination tools, fanners, selecting devices). All the buildings (the manor, the administrative houses, the coops, the columbary, the stables, the warehouses, the remise, the workshops, the manure platform) raised on a surface of 2500 square meters had concrete foundations and garrets to dry up the seeds (for production of 80 species). The value of the agriculture tools were ten times bigger then the value of the land!

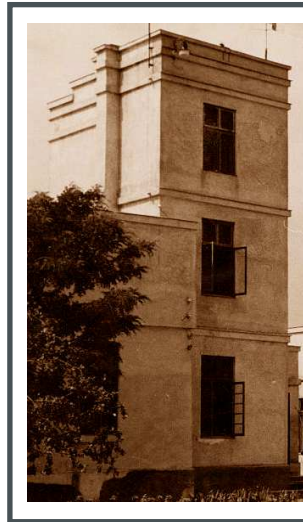
In a time when Romania was dependent of imports of legume seeds, of doubtful quality and which were paid at high prices, Aureliu Popescu understood that he needed to tackle in a visionary, strategically and economical way the niches of market of the times he has lived in, and to radically change the structure of the agriculture on his estate, moving from the habit of growing cereals to the field of legume and flowers. Aureliu I. Popescu noticed, correctly the opportunity that *"the legume seeds which are produced in our country can be just as good or even better to the ones produced in the western countries and Hungary, from where we always imported those seeds of legume needed both for planting and for export. Since the climate of our country is very well suited for producing such seeds, the good organization of the production and capitalization of those seeds in imports and exports is a very important matter for our national economy"*.

Besides, the exquisite professional qualification, the experience obtained through practice and the permanent connections to famous foreign farms, among which the one from Vilmorin (France), where the reasons which made Aureliu Popescu become the vanguard of modernizing the agriculture exploitations, because he conceived the model farm from Perieți in a holistic way, containing clean technologies characteristic for ecological agriculture. By applying in optimum conditions the formula animal husbandry – grains production – legume production, he organized a closed production cycle where "everything transforms fast, nothing is throw away".

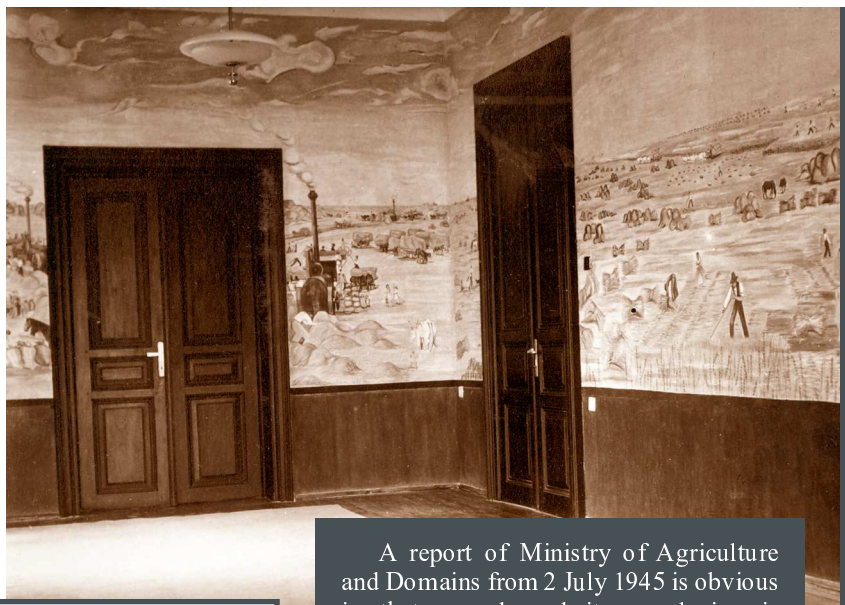
Un raport al Ministerului Agriculturii și Domeniilor din 2 iulie 1945 este relevant în acest sens, iar concluzia lui edificatoare: ferma era „de factură europeană”! În el se preciza că Ferma de la Perieți era organizată ca fermă cu circuit închis, în care „**cultura diferitelor plante și legume pentru sămânță, producerea plantelor-mume (semîncerilor) în grădina de legume**”, făcută după asolamentul de 4 ani de tip Norfolk, era corelată cu „**creșcătorie model de porci și vaci de rasă, care consuma toate deșeurile fermei și îl valorifica la maximum, procurând împreună cu animalele de muncă – boi și cai – bălegarul necesar pentru confecționarea răsadnițelor și îngrășarea rațională a terenului, pentru grădinărie, constituie circuitul ideal în economia fermei (...). Grajdurile spațioase, bine întreținute și aerisite, pot fi socotite, fără ezitare, ca model. Rațiile de hrană pentru diferite specii și categorii de animale, vite de muncă, vite de rentă, tineret, scroafe pentru a fâta etc. – prepararea hranei în condițiuni perfecte de igienă, mașini speciale pentru făcut uruială și tocat furaje și instalații speciale pentru păstrat și preparat furajele și hrana concentrată – platformă de gunoi, cisterne de beton pentru colectarea urinei, pompe pentru scos urina din bazine, saca pentru transportat și mașină pentru împrăștiat urina, dovedesc spiritul de inițiativă și competență a proprietarului, care a știut să prevadă totul, până la cele mai mici amănunte, să folosească și să valorifice toate produsele fermei în cele mai bune condițiuni”.**

Să le spunem azi celor interesați (tineri fermieri, asociații agricole, patroni cu velleități în agricultură) că, „*la ferma model de la Perieți, cu un teren arabil format din patru tarlale înconjurate cu protecție de salcâmi, exista, pe lângă agricultură și un vast parc de flori, că aici se cultivau la irigații 300 piersici, 200 pomi fructiferi diferiți, 500 fire de viță de vie, că mai erau 30 stupi de albine, o creșcătorie de iepuri de Angora, toate exploatate de un personal select, căruia i se asigurase „o viață civilizată în mijlocul Bărăganului”*” (A.I. Popescu, *Memorii*, 1945, 14 aprilie). Pentru a întregi imaginea fermei model de la Perieți să mai cităm din raportul Ministerului Agriculturii și Domeniilor spre luare aminte: „*Locuința proprietarului, locuințele personalului de administrație (...), ateliere de tot felul, magazii și depozite de cereale și semințe, produse și materiale de tot felul sunt (...)* modele de construcții de factură europeană, care rar se pot întâlni așa de bine concepute și asociat într-o singură fermă, nu numai la noi în țară ci și în diferite țări din Apus.”

Îndeplinind o importantă funcție economică (vezi rezistența contra monopolului extern al producătorilor de semințe de legume), la ferma model de la Perieți – unica întreprindere complet utilată pentru producerea, selecționarea, ameliorarea și curățirea semințelor de legume, capabile să satisfacă mai mult de jumătate din nevoile țării – s-au elaborat studii și au fost promovate „*experimentări și culturi comparative vaste*”, din toată lumea, împreună cu Institutul de Cercetări Agronomice al României.

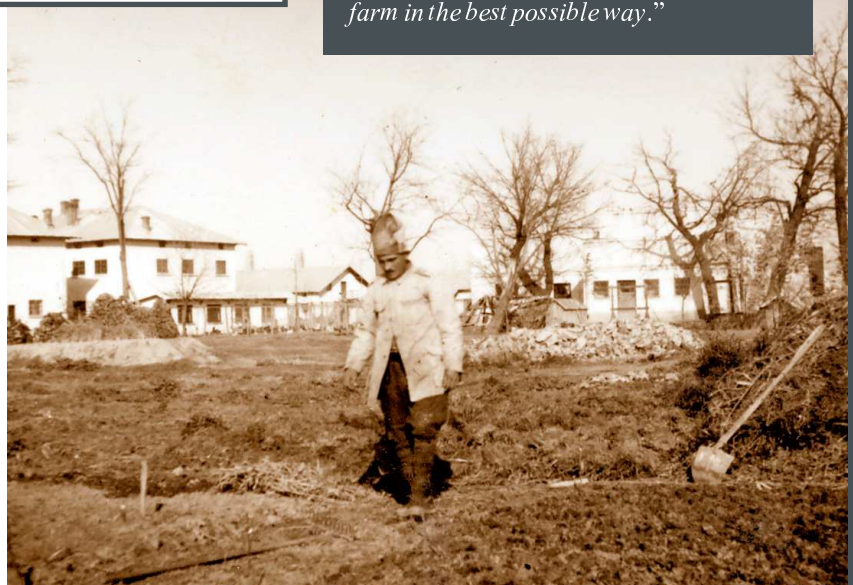
 For those that are interested (young farmers, agrarian associations, entrepreneurs with agricultural attractions), let's tell that, "at the model farm of Perieți, with agrarian fields of 4 areas, surrounded by protective barriers of acacia, there was, besides agriculture, a huge garden of flowers, there were 300 peach trees which were irrigated, 200 different fruit bearing trees, and 500 grapevines. There were also 30 beehives, a place where Angora rabbits were raised, all harvested by a selected staff, which were insured a civilized life in the middle of Bărăgan". (A.I. Popescu, *Memoirs*, 1945, April 14 Th). Let's also remember and think about another report from the Ministry of Agriculture and Domains, from which we'll take another quote, to add to the image of the model farm from Perieți: "the owners house, the houses of the administrative staff (...) all sorts of workshops, storage and warehouses for grains and seeds, products and all kind of materials are (...) models of buildings of European style, which can rarely be found in such a well conceived single farm, not only in our country but in all kinds of western countries."

A report of Ministry of Agriculture and Domains from 2 July 1945 is obvious in that regard, and its conclusion is enlightening; the farm was of "European parameters"! In the report it was said that the Farm from Perieți was organized in a close circuit, in which, the "cultivation of different plants and legume for their seeds, the production of the mother plants (the seed producers) in the legume garden", made in rotation in the Norfolk style, was correlated to "the model farm of pigs and cows of good breeds, which eaten up all the left over from the farm which were furthermore used and capitalized at maximum, by offering, together with the farm animals – horses and oxen - the manure needed for creating the hotbeds and the rational enriching of the land, for gardening, and that's the ideal cycle in the economy of the farm (...) The wide stables, well cared for and full of air, can be undoubtedly, conceived as a model. The ratios of food for different species and categories of animals, cattle for work, cattle for production, the youths, the female pigs ready to give birth, etc – the preparation of food in perfectly hygienic conditions, special equipment for grinding and cutting out the fodder and the concentrates – a garbage platform, tanks made of concrete for storing the urine, pumps for emptying the urine, barrels for transporting and machines for spreading the urine, prove the initiative spirit and competency of the owner, which was able to foresee every little detail, to use and capitalize all the products of the farm in the best possible way."

While achieving an important economical function (resisting toward the foreign monopoly of the producers of legume seeds), on the model farm of Perieți, the only enterprise fully equipped for production, selective improvement and cleaning up the legume seeds, able to satisfy more than half of the needs of the country – they initialized studies and promoted "experiments and large comparatives cultures" from all over the world, with the help of The Romanian Institute of Agrarian Studies.

Prosperitatea fermei până în anul 1945 a fost favorizată de o serie de factori: calitatea garantată a semințelor („eu mi-am făcut azi o clientelă care nu mă mai lasă în pace”, scria Aurel Popescu încrezător), prețul modic (așa, de pildă, sămânța bulgărească de ceapă se vindea cu 6000 lei/kg, în vreme ce Perieții o fumizau la 4000 lei/kg) și absența concurenței. Amintim că firma **Semina**, producătoare de semințe, ținută de sași și de șvabi, și-a încetat activitatea la sfârșitul războiului, proprietarii fiind considerați colaboratori ai naziștilor.

Trebuie observat că în timpul războiului a existat o adevărată politică de stat privind crearea și susținerea grădinilor de zarzavat. Astfel, li s-au oferit locuitorilor loturi și semințe gratuit. În județul Ialomița funcționau deja în 1944, 316 grădini comunale, 560 ha irigate și 1207 ha neirigate. Dar și aici intervine omul de știință care era Aureliu Popescu. El adresează un memoriu autorităților, cerând înzestrarea acestor grădini cu mașini, sporirea producției de răsaduri și supravegherea atentă a calității produselor. Înlăturarea intermediarilor la distribuirea semințelor (prin crearea bursei respective), deschiderea de expoziții, demonstrații practice și reviste de popularizare erau tot atâtea elemente recomandate de specialiste pentru ca grădinile să nu se transforme în pârlage; astfel „*fiecare pune în fiecare loc ce vrea și ne pomenim cu ...dovleci semănați printre porumb, într-un teren vecin cu... dovleci*”.

Ferma-model Perieți a avut și un important caracter social, anual utilizând circa 100.000 zile de lucru, dând posibilitatea lucrătorilor din comunele învecinate să-și găsească ocupație în tot timpul anului. De exemplu, în anul 1946, lucra un contingent de circa 70 de angajați lunar, cu salarii de 40 000 – 80 000 lei, întreținere completă și care primeau lunar un sac de porumb sau de grâu. Nu s-a descurajat că „țaranul nu cunoaște munca delicată a semințelor” și i-a învățat pe lucrătorii săi tainele culturilor horticole, munca atentă și organizată, transformându-i în adevărați grădinari. Așa se face că într-o corespondență a sa a scris cu nedisimulată mândrie: „*Eu am azi la fermă doi ingineri selecționeri, un inginer mecanic care se ocupă de mașini, un grădinar șef, un administrator, un șef de culturi la câmp, grădinari ajutori, grădinari ordinari o sută de golani*”. A adus 14 semănători, 10 pluguri și grape, o batoză pe care le-a vândut în rate țăranilor. Grație măsurilor întreprinse de el a dispărut pelagra. Când țăranii s-au dovedit puțin interesați să-și lucreze pământul, a arendat o suprafață de 200 ha de la ei, le-a arat izlazul comunal pentru a-i îmbunătăți fertilitatea și

le-a treierat grânele.

Tot pentru oamenii locurilor a întemeiat și înzestrat cu toate cele necesare un cămin cultural, despre care, în celebra lucrare „*60 de sate românești*”, editată de Institutul de Științe Sociale al României în anul 1943, se spunea că, „*pe lângă preocupările de ridicare economică a sâtenilor, dezvoltă o activitate culturală ce nu se întâlnește aiurea. Conduc de către cel ce îi poartă numele, un intelectual înzestrat cu o frumoasă cultură occidentală, cu o reală înțelegere a nevoilor țăranilor,*

căminul contribuie la ridicarea lor sufletească”.

A construit un dispensar comunal, șosele, podețe, fântâni și altele, toate constituindu-se într-un efort aproape singular de emancipare a locuitorilor în care nu se născuse, dar de care se atașase atât de mult.

Borna istoriei de la 23 august 1944 a marcat decisiv evoluția și condiția fermei de la Perieți, dar și a întemeitorului ei, Aureliu I. Popescu, acesta având să îndure umilințe după umilințe și întâmplări dramatice. Ferma cu valoare de unicat de la Perieți a fost devalizată după 23 august 1944 de soldați ai armatei roșii, ajutați, din păcate, de săteni, pagubele în vehicule, animale, cereale, obiecte de gospodărie

For the people of the area he also created and endowed a cultural institution, which described in the famous work "60 Romanian villages", published in 1943 by Romanian Social Sciences Institute. *"Besides the permanent preoccupations toward the improvement of the economical status of the peasants, also had a cultural activity that you can not find in other places. The cultural institution, that has the name of the one that manage it, an intellectual of an exquisite European culture, and a real understanding of the needs of the peasants, contributes to their spiritual elevation"*. He build up a community medical unit, roads, footbridges, fountains, and other such things that united in an almost unique effort of emancipation of the places he was not born in but of which he was so fond.

🇬🇧 The prosperity of the farm until 1945 was helped by several circumstances: the guaranteed quality of the seeds (*"I have, today a customer base that won't leave me alone"*), write Aurel Popescu, on an optimist tone); the very low prices (for instance, the onion seeds from Bulgarians was sell for 6000 lei/kg, while in Perieți the were selling for only 4000 lei/kg) and the fact that they had no competition. We must point out that the **Semina** incorporation, which produced seeds, and was managed by Saxons and Swabs ceased the activity at the end of the war, since their owners were considered to be collaborationist of the Nazis.

We also must point out that, during the war, there was a whole public policy aimed toward starting up and maintaining legume gardens. The people were offered free fields and seeds. In 1944, in Ialomița there were a large number of community gardens, 560 irrigated and 1207 not. But the scientist Aureliu Popescu got involved in that as well. He sent the authorities a memo, asking for those gardens to be endowed with farm equipment, for the enlargement of sapling production and the careful check on the quality of the products. The specialist also recommended, in order to stop the gardens from turning into uncultivated fields, the elimination of the intermediate firms (by opening a stock exchange on that domain), the opening of public classes, practical demonstrations and popularization magazines; otherwise, *„everybody will put everywhere whatever he wants and we'll end up having ... pumpkins planted between corn plants in the proximity of a field planted with ... vegetable marrow."*

The model farm from Perieți also had a very important social role, by utilizing each year around 100.000 days of work, therefor permitting the habitants of the neighbor villages to find a place to work all year long. For instance, during the year of 1946, a lot of 70 people were employed monthly, having paychecks of 40 000 – 80 000 lei, house and meals offered free, and receiving monthly a sack of corn or wheat. He didn't let himself be discouraged by the fact that "the peasant does not know the delicate work of seeds" and taught his workers the mysteries of horticulture, to work in an organized and careful fashion, thus transforming them into real gardeners. That's the reason why in one of his letters he wrote with obvious pride: *"Today, I have at my farm two agrarian selection engineers, one mechanical engineer who is in charge of the equipment, a chief gardener, an administrator, a chief on the field cultures, apprentice gardeners, regular gardeners, made from one hundred scamps."* He brought in 100 seeders, 10 ploughs and harrows, and one threshing machine that he leased to the peasants. The pellagra was eliminated by the measures he took. When the peasants proved not interested in working their own land he leased 20000 square meters from them and ploughed theirs common in order to make it more fertile, and threshed their grains.

cifrându-se la 46 470 000 lei.

Aureliu I. Popescu n-a disperat și a continuat să lupte, împărțindu-și timpul între refacerea fermei și încercarea disperată de a convinge noile autorități că ferma nu aparținuse „moșierilor fasciști”, „criminalilor de război” care „exploatas eră barbar forța de muncă a țaranilor”.

Ca membru în Consiliul superior al economiei naționale (între 1945 și 1947), președinte al Sindicatului producătorilor de legume, al Asociației producătorilor și amelioratorilor de legume și flori, președinte al Societății de horticultură din România, Aureliu Popescu și-a putut impune vremelnice voința, ajutat și de susținerea unor personalități ale științei agricole. Așa se face că la 22 octombrie 1945, ferma Perieți e recunoscută ca **fermă model**, cu o suprafață de 150 ha (surplusul peste 50 ha impus de noua lege agrară devenind rezervă de stat), pentru ca în anul 1947 să intre în categoria **stațiunilor de ameliorare**. E vremea când producția și productivitatea fermei ating cote excepționale, când s-a obținut ameliorarea calității legumelor în România și au fost realizate soiuri de tip **elite**, iar cantitatea de semințe de legume produsă la Perieți era în măsură să aprovizioneze întreprinderile agricole de stat, precum și producătorii particulari. Semnificative din acest punct de vedere sunt prevederile din *Certificatul eliberat de Ministerul Agriculturii și Domeniilor/ Direcțiunea Viticulturii și Horticulturii* pentru ferma de la Perieți, unde se arată că „*producțiile cele mai mari de semințe de legume din cele mai selecționate care au fost distribuite în cea mai mare parte sătenilor prin Camerele de Agricultură la prețuri moderate și au corespuns pe de-a-ntregul soiurilor, contribuind prin aceasta la aprovizionarea țării cu semințe*

Deși trăia într-o lume ce se prăvălea în jurul lui, Aureliu Popescu continua, ajutat în special de fiica sa vitregă, inginer agronom Ileana Stoianovici, să facă planuri, să scrie memorii și întâmpinări despre importanța producerii și valorificării semințelor de calitate și pătrunderea lor pe piața internațională, despre necesitatea soiurilor extratimpurii ori ultratârzii și elaborarea unui Tratat pentru producția și ameliorarea semințelor, despre subvenționarea revistei de horticultură, întemeierea unor cămine pentru ucenicii grădinari și altele. Spera chiar la o extindere a activității de producere a semințelor, propunându-i, în anul 1947, lui T. Dumitrescu să înființeze o fermă de semințe de legume în Banat, la Calacea-Lovrin, spunând: „*ce-mi trebuie în primul rând este specialistul; fac acolo unde găsec oamenii*”, dar fiind și atent să nu facă „*afaceri proaste*”, în condițiile de instabilitate monetară ale vremii, pentru că „*azi dacă am investi zece milioane, la anul*

când culegem roadele pot valora o găscă!”.

Zbaterea și efortul său supraomnesc vor primi o grea lovitură la 2 martie 1949, când ferma Perieți e naționalizată, pentru că trebuia „sărâmată puterea economica și politică a moșierimii”.

La 10 martie 1949 (păstrăm în arhiva Muzeului Național al Agriculturii Slobozia procesul verbal redactat într-un agramatism jenant) pentru „*desăvârșirea Reformei Agrare*” se va trece și la „*luarea în primire a bunurilor fostei proprietăți Ferma Model Perieți.*”

Reținem, din categoria, „**inventar mort**” terenuri însumând 236,14 ha și, la punctele 2, 3, 4 din procesul verbal amintit, un număr de 101 articole, dacă articole se pot numi, tractoare Lanz, pluguri tractor Rud Sack, pluguri cu tracțiune animală, boroane Rud Sack, împrăștiitoare de îngrășăminte, semănători cu tracțiune animală Melichar, secerători legători I.H.C., cositoare I.H.C., batoze cereale Hofner și Stahl Lanz, selectoare Hofner și Petkus, motoare Ganz, Robot, Rieger sau Sidiling, camioane etc. Simpla enumerare a terenurilor și construcțiilor de folosință, a utilajelor și firmelor producătoare exprimă gradul de înzestrare tehnică la care s-a ajuns la Perieți, într-un timp record, prin muncă, inteligență și spirit gospodăresc.

Procesul verbal din 10 martie 1949 consemnează la categoria „**inventar viu**” un număr de 538 animale și păsări (cai, boi de prăsilă și rentă, porci, oi, colonii de animale, etc.). Valoarea totală a bunurilor „*luate în primire*” se ridică, la valoarea din anul 1949, la 49.530.394 lei. Aureliu I. Popescu nu a fost iertat nici măcar de crațițe, ceune, saltele de paie sau fețe de pernă!

O clipă, stăpânul Perieților a crezut că poate pleda, argumenta, dovedi cu fapte că „preocuparea primordială a fost experimentul științific și nu exploatarea moșierească”. El explică patetic într-un memoriu din acea vreme că și-a dobândit capitalul nu din „truda țaranilor”, ci din vinderea colecției de mărci poștale românești, ca și din câștigul realizat în universitățile și instituțiile americane și engleze. Apoi cinci ha din proprietate fuseseră mlaștină și, luând pilda din Olanda, le amenajase și, prin urmare, „aceste terenuri au fost create, nu găsite așa de la natură”. Dar totul a fost zadarnic!

Ce a urmat la ferma Perieți după naționalizare, demonstrează, încă o dată, eșecul unui sistem în care dezinteresul, demagogia, lipsa motivației și a spiritului

His struggle and his super-human efforts received a tough hit on 2 March 1949, when the farm of Perieți was nationalized, in order to "break the economical and political power of the landowners".

On 10 March 1949 (we keep the record, written in an embarrassing poor grammar, in our archives, at the National Museum of Agriculture) in order to „complete the Agrarian Reforms” they'll proceed to "take the inventory of the former propriety, the Model Farm of Perieți".

We'll mention, in the category of **inanimate inventory** estates that add up to 236140 square meters, and in that record, at paragraph 2,3,4 a number of 101 goods, if goods is the proper name for: Lanz tractors, Rud Sack ploughs, ploughs with animal traction, harrows Rud Sack, fertilizer spreaders, animal traction seeders Melichar, reapers that tied up I.H.C., scythe machines I.H.C., grain threshing machines Hofner and Stahl Lanz, selection machines Hofner and Petkus, Ganz, Robot, Rieger or Sidiling engines, trucks, and so on. The mere record of the lands and the constructions, of the machines and theirs trademarks proves the advanced degree of technical endowment that was reached in a very short time at Perieți, through work, intelligence and thrift.

According to the record from 10 March 1949, the animal inventory added up 538 animals and birds (horses, breeding oxen, and oxen that leased, pigs, sheep, flocks of animals, etc). The summed up value of the goods that were "took away", is, in the year of 1947, of 49.530.394 lei. Aureliu I. Popescu was forced to give even his pots, cast-iron kettle, straw made mattresses or pillow sheet!

For a short time, the owner of Perieți thought that he could plead, argue and prove based on facts that "his main goal was the scientific experiment not the land owner exploitation." He explained, in a sympathetic appeal written in that period of time that he didn't collect his capital from the work of the peasants but from selling his collection of Romanian postal stamps, and from the earnings received in the institutions and universities from England and USA. Also, 500 square meters from the estate were formally a swamp and he made them fertile land, by the Dutch example, and therefore those lands were "created by him not by the nature". But everything was in vain.

What happened at Perieți after the nationalization proves once again the complete failure of a system which was irreversibly eroded by the demagoguery and the lack of care, motivation and thrift.

🇬🇧 The historical milestone of 23 August 1945 influenced decisively the state and the evolution of both the Perieți farm and his founder, Aureliu I. Popescu, this last one being forced to bear one humility after another and dramatic events. The unique farm from Perieți was robbed after 23 August 1945 by the soldiers of the red army, with the help of the peasants, unfortunately. The lost cars, animals, grains, and household goods were estimated at 46 470 000 lei.

Aureliu I. Popescu did not get discouraged, and carried on the fight, sharing his time between rebuilding the farm and the struggle to convince the new authorities that the farm never belonged to the "Nazi landowners", the "war criminals" that "mercilessly exploited the work of the peasants".

Since he was a member in the superior Council of national economy (between 1945 and 1947), president of the legume producers trade-union, and of the flowers and legume improver and producer Association, president of Romanian horticulture Society, Aureliu Popescu was able to impose his will for a while, with the help of some other personalities of the agrarian sciences. That's the reason why, at October 22 1945, the farm from Perieți was declared a **model farm**, with an area of 15000 square meters (the rest of 5000 square meters that were taken due to the new agrarian laws was transformed into state reserves), and in the year 1947 was declared **quality improvement farm**. Those were the times when the production and productivity of the farm reached exquisite highs, when in Romania the quality of the legume was improved, and top notched species were created, and Perieți produced an amount of seeds which was enough to furnish all the governmental agrarian enterprises and also the particular producers. Very meaningful in that regard are the stipulations from the *Certificate released by The Ministry of Agriculture and Domains/ The Horticulture and Viticulture Department* for the Perieți farm, where it is wrote that: "The biggest productions of best selected legume seeds which were distributed in their majority to the peasants, at medium prices through the agricultural departments were entirely up to the standards, and therefor contributed to providing the country with legume seeds (...) permitting the country not to import them".

Although he was living in a world that was falling apart all around him, Aureliu Popescu, with the help of his daughter, the agrarian engineer Ileana Stoianovici, carried on the planning, the writing of grievances and appeals relating to the importance of producing and capitalization of quality seeds and their exports, and about the need for very early or very late species, about the need to elaborate a treaty about the production and improvement of the seeds, about the subvention of a horticulture magazine, the foundation of hostels for the gardener apprentices and so on. He was even hoping to extend the activity of seed production, and proposed to T. Dumitrescu, in 1947, to start up a farm for legume seeds in Banat, at Calacea-Lovrin, by saying: "What I need first of all is the specialist; I'll do it where I'll find the people," but being also careful not to start "bad deals" due to the monetary instability of the times, because "if we'd invest today 10 millions, next year, when we reap the harvest it might not worth more than a goose's price!"

gospodăresc au săpat adânc și ireversibil.

Aureliu Popescu, „de ocupație grădinar”, avea să fie condamnat în 1949 pentru „crimă de război”. După cinci ani de canal, au urmat alți cinci de rătăcire pe șantiere, ca zugrav sau muncitor necalificat. Hăituit în continuare pentru „uneltire contra ordinii sociale”, e rearestat în 1959, confiscându-i-se și puținul care îi mai rămăsese.

Marele și înzestratul specialist trebuie să fi răs amar când, la puțin timp după ce a fost eliberat din penitenciarul din Botoșani, prin „grațiere”, a fost solicitat să traducă în limba engleză documentația celui de-al VIII-lea congres de Știința solului....

Dar recunoașterea calităților omului de știință a fost trecătoare, conjuncturală și în fond o simplă batjocură fiindcă peste un an e somat să predea aurul deținut, iar în 1966 e arestat pentru banii ce i-ar fi trimis în străinătate.

Neîndurarea autoritarilor comuniste l-a urmărit și după moarte, survenită în 1967, deoarece, până la vârsta de 80 ani, soția lui a plătit despăgubirile pretinse de Banca

Ileana Stoianovici

Naționala a României!

Am încercat prin această succintă prezentare să intrați în atmosfera Fermei Model de la Perieți și să vă determinăm să ne fiți oaspeți atât la Ferma de la Perieți, aflată acum în plin proces de restaurare, cât și la Muzeul Național al Agriculturii din Slobozia, care este beneficiarul unui extraordinar fond documentar, donat cu generozitate de doamna Ileana Stoianovici (n.21 mai 1925) destoinic inginer agronom, fiica Leliei Urdărianu (soția lui Aureliu I. Popescu). Documentele au fost donate, în 1994, Muzeului Național al Agriculturii și se regăsesc în Fondul Stoianovici al muzeului – în total 6 000 de piese, reprezentând **arhivă istorică și memorială**, artă plastică (pictură și grafică), artizanat, podoabe, obiecte de uz casnic și personal, publicații, discuri, piese de mobilier și altele.

În primăvara anului 2005, **Muzeul Național al**

Agriculturii Slobozia a intrat, prin donație, în posesia clădirii fostei Ferme Model de la Perieți, „cea mai mare fermă producătoare de semințe de legume și flori din Europa de Răsărit” (1935-1949). Monument de istorie agrară, înscris la poziția 23 B 115 pe Lista Patrimoniului Cultural Național și la poziția IL-II-a-B-14153 pe Lista Monumentelor Istorice ale Județului Ialomița, Ferma Model Perieți cuprinde o suprafață de 5,4 ha și 18 clădiri (conac, magazii, grajduri, clădire P+1/zilieri, turn de apă ș.a.) și constituie una dintre prioritățile muzeului, scopul pe care ni l-am propus fiind de reabilitare, menținere și valorificare - personalizare a clădirilor și terenului aferent (culturi agricole și alei pietonale, parc).

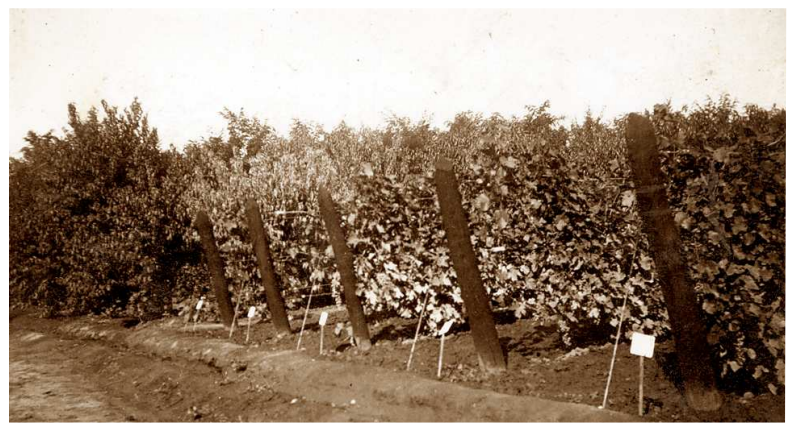
Fără falsă curtoazie, adresăm - încă o dată!- și din acest colț de pagină, Doamnei Ileana Stoianovici, recunoștința noastră nemărginită!

🇷🇺 The "gardener" Aureliu Popescu would be condemned in 1949 for "war crimes". After 5 years of digging at the canal, other 5 years he wandered in constructions, employed as painter or unqualified worker. Hunted again for "machinations against the social order" he's arrested again in 1959, and even the little possessions that he still had were confiscated.

He must have found ironic the fact that, the great and endowed specialist was solicited, shortly after being released from the prison from Botoșani, by receiving a "pardon", to translate in English the documents of the VIII Congress of earth sciences....

But the acknowledgment of the qualities of the scientist was transitory, conjectural, and all in all just a derision, since in the next year he's summoned to give the gold he owned, and in 1966 he's arrested for allegedly sending money outside the country.

Not even after his death, in 1967 was he left in peace by the communist authorities, since his wife had to pay until the age of 80 years the damages that the Romanian National Bank required from her!

Through this short presentation we have tried to let you enter the atmosphere of the Model Farm of Perieți, and convince you to be our guests both at the Farm of Perieți, which is now in a process of full restoration, and the National Museum of Agriculture from Slobozia, which is the beneficiary of a generous donation of documents of extraordinary value, donation made by Ileana Stoianovici (born in may 21 1925), exquisite agrarian engineer, daughter of Leliei Urdărianu (the wife of Aureliu I. Popescu). The documents, which were donated in 1994 to the National Museum of Agriculture, are in the Stoianovici fund of the museum – adding up to a number of 6000 pieces which represent historical and memorial archive, plastic arts (pictures and graphics), handicrafts, finery, personal and domestic objects, publications, disks, furniture objects, and so on.

In the spring of the year 2005, The National Museum of Agriculture, Slobozia, was donated the building of the former

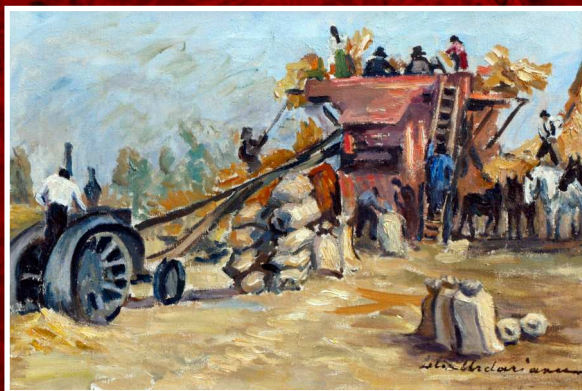
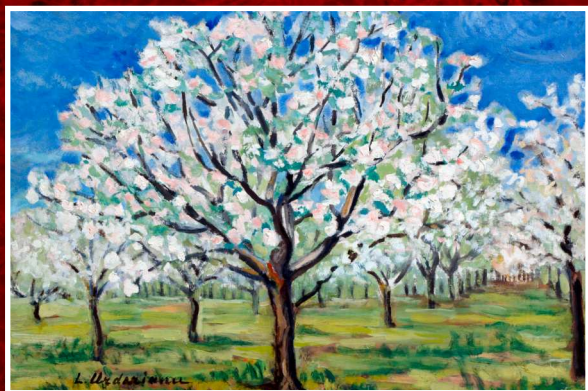
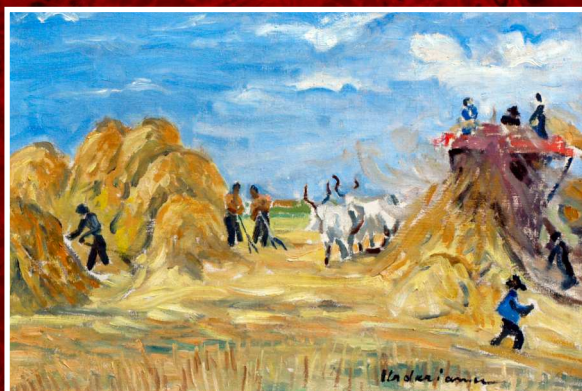
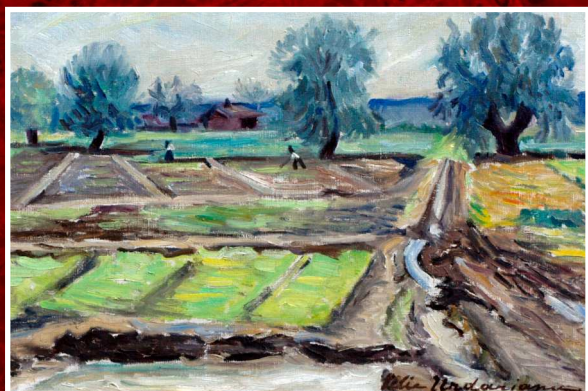
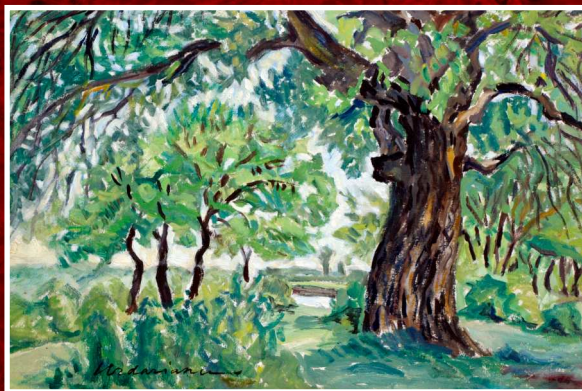
Model Farm of Perieți, „the biggest farm that produced legume and flowers seeds in the eastern Europe” (1935-1949). The Model Farm of Perieți, which is a monument of agrarian history, placed on the 23 B 115 position on the list of National Cultural Patrimony, and on the IL-II-a-B-14153 position on the list of Historical Monuments of Ialomița region, has an area of 540 square meters and 18 buildings (mansion, warehouses, stables, the P+1 building for daily workers, water tower, and so on) and constitute one of the priorities of the museum, with the assumed goal of rehabilitate, maintaining and capitalizing-personalizing the buildings and the afferent estate (agriculture lands, streets for walking, park).

Without false modesty we address again, from the corner of this page, our eternal gratitude to lady Ileana Stoianovici.

Lelia Urdărianu

Ferma Model Perieți

fascinația culorilor

Lelia Urdărianu

The Model Farm
„Perieți”
color fascination

